

Fény sugarán

Evangéliumi hitébresztő és hirtelnyitő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Dr. Farkas Mária diakonissza főnöknő. — Laptulajdonos: Féléb Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, I., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

Jób 5:17—27.*

Feloldó 1964.

Elifáz, amennyire az emberi megfigyelés megállapítja, a legbölcsebb, a legnemezebb volt Jób barátai között. De vigasztalását hamar megunták a barátok és áttértek Jób dorgálására. Elifáz tanácsokat ad a feddés után. Ezekkel szemben tud a legnehezebben megállani Jób, mert az alázatosságban is hiány volt. Az Ur ezért engedte meg ezeket a nehézségeket Jób életében, hogy nyilvánvalóvá legyen, hogy nem alázatos. Bámulatos hittel hordozza a szenvedéseket, de mégis van valami megtöretlen a lényében. Emberek lát szöveget sokat mutathatnak: sok tapintat, kedvességre lehet bennük. De aki jobban szemügyre veszi őket, az látja, hogy a külső tetszetős látszat mögött kemény kéreg van, az Ur nehezebben munkálkodhatik, mert a szív hiánya mélyen el van rejtve. Embert meg lehet téveszteni, de Isten szeme másként látja a dolgokat. Mi, ha tetszetős külsőt látunk, megelégszünk és nem akarunk mélyebbre hatolni. De az Ur jobban szeret bennünket, mint mi magunk és jobban, mint bárki más. Ezért engedi meg a megpróbáltatásokat, hogy meglássuk, mi van a szívünk mélyén. Ha ezek a barátok lettek volna olyan helyzetben, mint Jób, ő másképpen ment volna hozzájuk, sokkal több szeretettel. Gyöngédebb, együttlérőbb szív kell ahhoz, hogy beleljjük magunkat a másik helyzetébe. Jób életében nem a magaslatról lefelé dorgálásra volt szükség, mert ő nem keményítette meg magát. Olyan ember volt, akit Isten belevitt a tüzes kemencébe, hogy a nemes érc még nemezebb legyen, megtisztuljon. Azonban barátainak fogalmuk sem volt arról, hogy

milyen munkát végzett az Ur Jób lelkében. Ők nem engedték, hogy nyelvüket Isten használhassa. De az ő nyelvükkel szemben is megvédi Isten Jóbát. Így az ördög munkája csak próbatűz volt, amit Isten felhasznált arra, hogy kedves gyermekét megtisztíthassa. Olyan ember volt ő, akiben Isten bízhatott, hogy a tűzpróbát megállja és nem fogja megtagadni őt. Bár a nyomorúság kemencéje, a barátok megalázásai pillanatokra elhomályosították látását, mélyre nem hatolhatott, mert mélyre az Isten hatolt. Isten ma is megpróbálja gyermekeit. Megengedi, hogy az ördög nehézségekbe vigye bele. De Isten ott van az ő gyermekei mellett, szemmel tartja őket és nem engedi, hogy a tüzes kemence csak egy fokkal is melegebb legyen, mint amire szükség van ahhoz, hogy a bűn salakja leolvadhasson róluk. Nincs olyan szenvedés, amit az Ur meg ne látna, segítségükre siet. Minden szenvedés után újabb dicsőség tárul fel. Isten embereinek semmi sem árthat. Kegyelme betakarja őket. Az Ur nem leli kedvét a dorgálásban, de használja, mert nagyon szeret minket. Ha elfogadjuk a dorgálást, tapasztalni fogjuk, hogy milyen gazdagok vagyunk öbönne. De az áldásokban el ne bizakodjunk. Lássuk meg: hogy kegyetlen minden. Ha hálások leszünk mindenért, eltávozik a békételenség, helyébe nyugalom és fény költözik. A békételenség nem keresztyén vonás. Ahol Isten Szentlelke munkálkodhatik, ott békesség, öröm, hála, nyugalom van.

Ne fájjon, hogy az Ur bennünket is meg akar tisztítani a szenvedések tüzeiben. Amennyi salakot eltávolíthat az életünk-ből, annyi helyet tölthet be magával. Ha minden régi elmúlt, akkor minden újja lesz.

* Megboldogult főnöknőnk, Pauer Irma áhitata után készült vázlatos jegyzet.

Ó megmarad!

Maradjatok meg mindig Abban, aki földre jött le értetek, s irgalmasan magára vette fájó, nyomasztó terhetek. Aki marad, ha múlik minden s ha a végesnek vége lett, ha porrá porlik, mi szilárd volt, győztesen áll a por felett!

Minden múltó. Megtörnek drága, értetek dobogó szívek. Hányszor üditett halk vigasszal és néma lett az ajk, hideg. Nagy, mozdulatlan csendbe dermed, mely támaszul szolgált, a kar. Rátok vigyázó drága szempárt setét sír hantja eltakar.

Meghal minden — földben pihen meg, ami a földből vétetett. Múltó minden gyönyörűség itt s meghal neki a szívetek. Tűnnie kell a földi létnek, földi lángnak kihűnynia, szakadnia földi kötésnek, földi virágnak hullnia!

De föld pora, minden múlása felett az Ur áll s így beszél:
»Reám támaszkodjék a szíved, és higyj, remélj, szeress, ne félj!«
Ó megmarad! Benne maradjunk. Ó maradandó jókat ad. Örök élet könyvébe írja, aki rábizza itt magát.

Spitta után T. E. d. p. t.

1929—1939.

Ismét elérkeztünk egy évfordulóhoz. Nem mehetünk tovább mellette anélkül, hogy hálaadó imára kulcsolt kézzel meg ne állnánk. De nem is akarunk érzéketlenül tovább menni. Hiszen az, akinek halála 10 éves évfordulóját ünnepeljük, úgy érezzük, ma is közöttünk él. Felmelegszik a szívünk ma is, ha rá gondolunk s égő vágy támad benne büntől mentes, szeretettől túlaradó élete után. A róla való emlékezés serkent. Azok közül, akik ismerhettük Kedves Anyánkat, kinek ne lett volna vele tapasztalata, élménye, amely még a siron túl is prédikál! Oh, hogy együtt érzett a szenvedőkkel! A bűnét bánónak eléje sietett s keblére ölelte.

Most, amikor lélekben megállunk egyszerű sírhantja mellett, nem a fát akarjuk dicsérni, amely mustármagból terebélyes- sé növekedett, hanem a fa élettőjét, táplálóját, napfényt és életet adóját — *Jézus Krisztust*. Mert Kedves Anyánk élete számára a fényt, meleget, életet és boldogságot *Jézus Krisztus* jelentette. Ő szolgálta, szent kényszer hajtotta, amint még 1912 október havában a külmisszióba

való való küldetésé ünnepep mondotta: »Találkozott velem az Údvözítő, mint olyan valaki, akiben erőt-békességet, életet lehet találni s ezért semmi többé tőle engem el ne válasszon és el nem választhat, ahová Ő megy, oda kell nekem is mennem, nem tudom Őt elhagyni s ha az Ő útja sötét is előttem, ha esetleg útja mély és keserű szenvedésekbe vezet is, ezen az úton kell mennem, mert mindennek ellenére is ez az egyetlen biztos út. Megfogom kezét és így szólok: »Ahová T. E. megy, oda megyek én is!«

Csupán kalázszedegetés akar ez a néhány sor lenni. A teljes kéve odafönt lesz látható az aratás dicső Uránál. »A háború után, mint a harctérről érkezők fogadóbizottságának tagja, megtudtam egy sebesült katonától, hogy fivérémet gránat tépte szét. Kétségbeesve mentem Kedves Anyánkhöz, akít bár akkor még nem értettem meg, mégis tiszteltem. A szívem majd megszakadt, hiszen immár egyetlen fivérémet veszítettem el — a másikat egy év előtt a Dráva örvénye nyelte el... Nem akartam vigasztalódní. Mikor Kedves Anyánknak elsírtam fájaldalmamat, mélyseges megértéssel mondta, hogy talán nem is igaz, ott, a zürzavarban olyan kevéssé figyelhették egymást az emberek. Végtelenül jól esett, hogy Pauer Irma, reméi, hogy a gyászhir valótlan. Olyan volt számomra, mint hajótöröttnek a sziklászál. Ősém csakugyan eltűnt, több hirt nem kaptunk róla, de az idők múlásával lassan megedzódtem az elviselhetetlennek látszó szomorúság elszenvedésére.«

»Mikor Kedves Anyánk életéről írok, a magam életéről írok. Az ő élete mindenkié volt, aki igénybe vette. Vajjon, az Ur, amikor az Ő életét keresi, nem rajtunk fogja-e keresni azt? De nem csüggedek; az ő életet bizonyosság volt amellelt is: »Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.«

Krisztus jelenléte.

Mi ad nyugalmat még a munka hátszása, nyugtalan ütemében is, örömet a szolgálathoz és erőt, hogy a belső ember növekedhessék? — Krisztus jelenléte.

Három képet látok magam előtt. Reggel az édesanya képeskönyvet, játékot ad gyermekei kezébe, maga pedig félmegy az emeleti szobába és nagytakarításhoz fog. Félóra eltelik nyugodtan, de akkor félénk hangocsa szólal meg a lépcső alján: »Anyuka, itt vagy?« »Itt, fiaskám!« »Akkor jó!« Es a kis ember megnyugodva játszik tovább. A kérdés később megismétlődik: »Anyuka, itt vagy?« »Igen!« »Akkon jó.«

Mi, keresztyének is így lehetünk. Hisz nem vagyunk egyedül! Velünk az Ur! Ez a tudat örömet, biztonságot ad.

Arnold Máté német költő Londonban ismerős lelkésszel találkozik. A lelkész

fárasztó szegénylátogatások után is olyan örvendező. Megkérdi tőle, mi az oka ennek a csendes örömnök. »Ugy megvidámít és megvigasztal, ha Krisztus jelenlétére gondolok.« Igen, Krisztus jelenlétének a gondolata erőközpont: új erőt áraszt belénk, ha elfáradunk.

Nagy newyorki bank igazgatója beszéli el a maga életéből, hogy valamikor mint kis irodista kezdte, de egy napon megállt előtte a vezérigazgató és így szólt: »Mától az én irodámban, mellettem fogsz dolgozni.« Meglepve kérdezte: »De hát mi lesz ott a feladatod?« S azt a feleletet kapta: »Azzal most ne törődj! Mellettem kell maradnod!« S ezzel az igazgató közelében maradással kezdődött pályájának az emelkedése.

A Jézus közelében maradásnak is átalakító ereje van. Sok mindennek el kell tűnnie és sok minden újja lesz a szívünkben. Csodálatos hívás és csodálatos ígért: »Maradjatok énbennem és én is tibennetek!«

„Mennyit érek neked?“

Valaki beszéli: Stockholmban, egy előkelő svéd hölgy lakásán, fiatal lány képét pillantottam meg. A mély, nyugodt szempár mintha a szívembe nézett volna. »Kinek a képe ez?« — kérdeztem.

»Egyetlen leányom« — hangzott a felelet. — »Kinában van.«

»Igen? Hogy került ki?«

»O, ennek hosszú a története. Életem öröme volt ez a gyermek. Egészen gyerek voltunk az Urban. Nagyon tehetséges volt, első az iskolában. Napsugaras, kedves volt mindig és mindenkivel szemben. Nagyon boldogan, békességben éltünk. A misszió mindig nagyon érdekelt bennünket, sok missziós lapot olvastunk. Egyszer aztán így szólt az én gyermekem: »Anyám, én azt hiszem, nekem el kell mennem Kínába!« »Lehetetlen!« — kiáltottam fel. »Hisz te egyetlen gyermekem vagy. Ezt nem kívánhatja tőlem az Ur.« »Ha nem egezel bele, bizonyosan nem is

istentől van ez a dolg. AKKOR MARADOK.«

»Nézd, van itthon is elég munka. Találhatsz itthon is missziói feladatokat.«

Leányom ekkor elkezdett a gyárak nő munkásai, betegek, gyermekek közt dolgozni. Mindenben Isten áldása kísérte. Évek teltek el s Kína feledésbe merült.

Egyszer aztán missziói konferencia volt nálunk. Leányom nagyon komoly, nagyon csendes lett és az egyedüllétet kereste. »Édesanyám, nekem olyan nehéz az, hogy odakint annyi millió ember nem ismeri a Megváltót. Nekem mégis el kell mennem Kínába.«

Ekkor beszélt velem az Isten. Megkérdezte tőlem egy csendes éjszaka: »Mennyit érek neked?« — »Uram — feleltem — »adok ezer márkát a missziónak. Megleszel akkor elégedve? Varrni fogok a missziói csomagokba. Elég lesz? Ugye, megelégszel ennnyivel?« De mindezek után sem volt békességem. »A gvermekedet add oda!« — mondta az Ur.

Akkor értettem meg, mi a misszió. És mikor elérkezett leányom születésnapja, azt mondtam neki: »Most ajándékozok neked valamit születésed napján: Szabad Kínába menned.«

Azóta ott van már és boldogan munkálkodik kínai leánykái között. Az én szívem pedig tele van örömmel és békességgel.«

Nem szeretnék egyedül mennybe jutni; te talán szeretnél? Valamiképen oda kell juttatnunk Krisztushoz, oda akarjuk juttatni Hozzá a lelkeket. Halloom az aratók örvendezését a nagy aratáskor, az utolsó napon az Ur trónja előtt. És látom az aratókat, kévák a vállukon. Némelyikük megörnyed kévéi súlya alatt. Sírva indultak, örömmel térnek meg kévéiket emelve. Amott jön egy: maréknyi kalász van csak a kezében, de milyen hatalmas, érett kalászk! Rá csak egy kicsiny darab föld volt bízva, kevés vetőmag, de az százszorososan termett.

Spurgeon

Útmutató a Szentírás Olvasásához.

Szept. 16. Ef. 1:11—14. I. Kir. 17: 8—16. *Ésaías 1:1—20.* Milyen égő fájdalom szólal meg az Urnak ezekben a szavaiban, amelyeket a próféta által Izráel népéhez intéz. Milyen szeretettel nevelte, milyen méltóságra emelte azt a népet s íme, annak szíve elfordult Tőle s nem tud egyebet Elébe hozni, csak lélektelen ünnepléseket. Nem látunk-e ezekből az állapotokból ma is sokat keresztyén népek istentiszteletében?

Szept. 17. Máté 6:24—34. Gal. 5: 26—6:13. Ján. 11:1—11. II. Thess. 3: 6—13. *Ésaías 2:10—22.* A bűnös em-

bernek csak egyetlen lehetősége van arra, hogy elkerülje Isten ítélő kezét s ez az: ha megbánja bűneit és megtér. Erre hívja föl Isten az embert s aki ennek a felhívásnak kevélyen ellene áll, aki tovább is megmarad bálványai mellett, azt utoléri Isten büntető keze, de aki megalázza magát, az kegyelmet nyer.

Szept. 18. Ef. 1:15—23. Zsolt. 97. *Ésaías 5:1—7.* A szőlőskertnek, a termő szőlőtökének képe, amelyet az Ur Jézus is olyan megragadó módon használt föl, már az őtestamentumi próféta beszédében is megjelenik. Izráel az

amelyet Ő pianit, Ő gondozott s azokra az utolsó időkbe, amikor a földön már teljesen kifejlődik a békeség és igazság országa, mert a Sátán félre van téve az útból s az Ur uralkodik. Ezek az idők még számunkra is a jövőben vannak, de sok jel mutat arra, hogy már közelednek. S az Ur Jézus ezekre az időkre vonatkozólag azt mondja tanítványainak:

Szept. 19. Ef. 2:1—7. Esaiás 25:7—9. Esaiás 5:8—20. A bűnében élő s azoktól elszakadni nem akaró ember vak-sággal van megverve: jónak mondja a gonoszt és gonosznak a jót. Az Ur nemcsak azért gyógyított meg sok vakot mert szánta őket testi nyomorúságuk miatt, hanem mert ezekkel a cselekedeteivel arra akart rámutatni, hogy az ember lelkileg is vak s Ő az, aki látóvá teszi a vak szemeket.

Szept. 20. Ef. 2:8—10. Esaiás 26:1—16. Esaiás 6:1—13. Az Urnak prófétára van szüksége, hogy elküldje tőle üzenetét Izráel népéhez. Kit küldjön el? Esaiás jelentkezik, de csak miután előbb megrettenve ismerte föl bűnöségét s az Ur megtisztíthatta és megszentelhette. Most már lehet az Ur követje. S amit először is hirdetni kell az kemény ítélet. Annak a népnek, amely szándékosan behúnyta szemét. Elvettett: De a kivágatás után megmarad egy kicsiny törzsök s abból új hajtás fog fakadni, a megígért Messias.

Szept. 21. Ef. 2:11—16. Esaiás 28:14—22. Esaiás 7:1—9. Jeruzsálem ellen már szövetszövegek az ellenségek: Az egyik: Síría, de a másik a testvér-állam, Izráel, amely Júdától elvált, mikor Salamon halála után az ország kettészakadt. Az Ur azonban egyelőre még nem akarja, hogy Jeruzsálemet bevegye az ellenség. Nemzetek sorsát is a Mindenható tartja kezében és sem győzelem, sem bukás nem következhetik be, míg Ő nem akarja.

Szept. 22. Ef. 2:17—22. Esaiás 29:18—21. Esaiás 7:10—16. Itt jelenik meg Esaiás próféciájában legelőször egészen határozottan az Ur Jézus neve, Immánuel, vagyis: velünk az Isten — ez a név. Akhán, a hitetlen király, nagy szorongatásában sem mer jelt kérni az Urtól, de a próféta megjelenti az Ur szavát, ezt a nevet: Immánuel. Ez a jel, hogy az Ur ebben a névben és annak viselőjében meg fogja mutatni megmentő kegyelmét.

Szept. 23. Ef. 3:1—6. Jób 5:17—26. Esaiás 9:1—7. A Krisztusról szóló prófécia mindig világosabban hangzik föl. Sötétség után világosság lesz. Az Ur Jézus, ez a gyermek nem marad gyermek, hanem nagygyá lesz, a legnagyobb, aki valaha a földön járt.

Szept. 24. Luk. 7:11—17. Ef. 3:13—21. Máté 11:25—30. Zsid. 12:18—24. Esaiás 11:1—9. Ezekben az igékben a próféta

azokra az utolsó időkbe, amikor a földön már teljesen kifejlődik a békeség és igazság országa, mert a Sátán félre van téve az útból s az Ur uralkodik. Ezek az idők még számunkra is a jövőben vannak, de sok jel mutat arra, hogy már közelednek. S az Ur Jézus ezekre az időkre vonatkozólag azt mondja tanítványainak: »Ti is azért legyetek készek, mert amely órában nem gondolnátok, abban jő el az embernek Fia.« (Luk. 12:40.)

Szept. 25. Ef. 3:7—13. Zsolt. 98. Esaiás 12:1—6. Ez a hálaadó ének első-sorban a babiloni fogságból kiszabadult zsidók szájába van adva, de vonatkozik mindenkire, aki már tapasztalta azt, hogy Isten haragja elfordult róla, mert Isten Szabadítót küldött s ő azt a Szabadítót elfogadta.

Szept. 26. Ef. 3:14—19. Esaiás 30:8—17. Esaiás 14:4—17. Mint ahogy a bűnbánó, magokat megalázó embereknek bűnbocsánatot és szabadulást ígér az Ur, úgy mondja ki a legsúlyosabb ítéletet azok fölött, akik kevélyen fölemelik fejüket, akik embertársaikat rabszolgákká teszik és nyomorgatják.

Szept. 27. Ef. 3:20—21. Esaiás 33:17—24. Esaiás 25:1—9. Felséges ígéretek vannak itt élénk állítva, amelyek Isten hűséges gyermekeinek szólnak. Míg földi testben, gyengeségben, szorongatásban járnak itt alant, addig sem kell félniök, mert van számukra segítség és oltalom.

Szept. 28. Ef. 4:1—6. Esaiás 35:1—6. Esaiás 26:1—16. Ismét hálaének, boldog bizalomnak és bizonyosságnak éneke. Azoknak éneke, akik várták az Urat és nem csalódtak. A várakozást Isten minden gyermekének meg kell tanulnia. Az Ur áldásai oly nagyok, hogy azokat egyszerre mind, teljes egészökben nem kaphatja meg a gyarló emberi lélek. Nevelődnie kell erre.

Szept. 29. Ef. 4:7—10. Esaiás 36:1—10. Esaiás 26:19—21. A feltámadás nagy ígérete is fölcsendül a próféta szavaiban. »A föld visszaadja az árnyakat« — mondja. De jusson eszünkbe egy másik prófétának erre vonatkozó mondása: »Aki alusznak a föld porában, fölserkennek, némelyek örök-életre, némelyek pedig gyalázatra és örökkévaló utálatosságra.«

Szept. 30. Ef. 4:11—16. Zsolt. 75:5—8. Esaiás 33:17—24. Az örökéletnek legdrágább kincse, koronája az, hogy szemeink a Királyt fogják látni teljes ékességében. Ő a mi bíránk — de kegyelmet osztó bíránk — Ő a mi vezérünk, aki mindenütt előttünk jár, — Ő a mi királyunk, akinek uralkodása igazságos és szent. Az Ő uralma alá kerülnek azok, akik bűnbocsánatot nyertek a Golgothán kihullott drága vér árán.